

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΧΑΔΖΗ ΣΑΒΒΑ.

Ἀμάν γαζεταδζήμπαση «**Μὴ κάνεσαι**».

Παρνασσό μπάλο τὰ ντόση λέανε ἄκουα, ἄμμα τί πράμα ἦτανε ντὲν ἤξευρα. Ντικό μου πατριώτη βρωτῶ, σιδρ Κωστάκη Ἀράπογλου, ντέκα χρόνια Πορίσι ἔκαμε, ἀνταμ Χαζή-Σάββα μου λέει, ἰστὲ τσιμποῦσι εἶναι, τρῶνε, πίνουνε, χορέβουνε, ξεφαντόνουνε, ἴσα μὲ πρῶτ, μεγάλος ἄστρος βγαίνει, ἀκόμη τσιμποῦσι ντὲν τελειώνει. Χάϊντε! εἶπα τὰ πάω κι' ἐγώ.

Ἀτλαζένιο μου σαλδάρι ἱπαιρνῶ μπαδζάκια μου, σαμουρόγουνα βάζω, μεταξωτὸ ζουνόρι, οὔλο τρέμουσαις κεντημένο κι' ἓνα σαρίκι ποῦ δρὸ φοραῖς τὸ χρόνο μόνο βάζω, ἱπάσχα καὶ ἱχριστούγενα, σινάμενος κωνάμενος πηαίνω.

Ἰπόρτα κοντὰ ἓνα πλῆτος ζαπτιγιέδες βλέπω, ἱσπαθίων κρότο ντραγάκα ντρούγκα, ἄλογα μάλογα, γκεμιδζίδες, σαρίκι μου ἐβγάζω ἴσα μὲ ποδάρια μου φέρνω, δζάνουμ λέω Παρνασσό τσιμποῦσι ἐντῶ πέρα εἶναι; Μπίρταμ ἀκούω παρουσιάστε, οὔλοι στρατιῶται ἱσειρά μπήκανε, δρόμο ἀδειάσανε, ἐγὼ σὰν ἄστακὸ κοκκίνισα, λάκιν τώρα μπήκα ποῦ μπήκα σ' τὸ χορὸ ἔλεα, ἄρτικ ντροπῆς εἶναι νὰ νυρίσω πίσου. Ἀμα ἱντροπή μου ἄφισα καὶ ντόστου γέλοια μεάλα ἔκαμα, ἱκατάλαβα πλῆλ ποῦ στρατιῶταις γιὰ τουνεζλὴ ἔλτσῃ *) μὲ πήρανε.

Ἰδζουμπέ μου ἱχέρια ἐπῆρα, ἱτσιμποῦκί μου ἄναψα, μὲ μεάλο καμάρι σὰ νύφη Ἑβραῖσα ἀνέβαινα. Ἀξάφνα ἓνα σουρὸ δζουδζέδες (**) ἀπάνου μου πέφτουνε, κ' ἓνα ψιλὸς σὰ μακρὸ κολοκύθι ποῦ κάνουνε ντολμάδες σὰ γρότο μου, γιालυὰ ἱμάτια του εἶχε, σάνα στραβὸς ἦτανε, Κύριε σιτήρια ἔκετε, λέει. Ἀνταμ ζεβζεκ ὄλμα, λέω, κορίτσια ντὲ γλέπεις κυττάζουνε, ντροπῆ εἶναι. Ὅχι λέει, σιτήρι ἔκετε. Βρὲ χερῖφ, τί σιτήρι σιρήτι τέλει, παρὰ μὲ τὸ τσουβάλι ἔκω, ὄλους ἑσὰς ταυπλάκηδες ἀγοράζω, πάλι περισσεύουνε, βρακὶ στοῦ . . . μὲ συμπάθειο ντὲν ἔκετε, ξέρω ἐγὼ, σοῦ! οὔλο φλουρί βενέτικο εἶμαι, μακαρίτη παποῦ μου ἀπὸ Ἱεροσόλυμα ἤφερε, μπίρντα σακούλὰ μου χρυσαφένεια μακρυὰ μακρυὰ ἱβγάζω, φλουριά μου μου ἱφούχτὰ μου ντείχνω, κιοπόγλου, πόσα τέλετε πάρτε. Μέρτικό μου εἰς τσιμποῦσι μπόλ μπόλ βάζω.

Νάζου κ' ἓνα σακαλὴ 3) Μπάμμπα Μπόμμπα τὸν ἔλεανε, κύριε λέει, φράκο ντὲν ἔκετε, μπάλο ντὲ μπαίνετε, κοντὸς ψαλμὸς ἀηλουῖα. Ἀἰ ἀλλάχ μπελασινὴ βερσῇ, βράκο λέει, οὐνταμάσιν 4) ἐρίφ, καὶ βρακὶ μου νὰ σὲ ἰδῇξω τέλεις Ντέκα πῆχες ματαμπόλα — ἄμα γκιουζέλ 5) πρᾶμα ἱσόβρακό μου εἶναι, τὲδς γνωρίζει μισὴ πῆχη βρακὶ ἔκεις ντὲν ἔκεις ἐσὺ, οὔλοι ἐσεῖς λοῖώτατοι καπέλα μαπέλα δζά-μια ἱμάτια σας βάζετε, καρφίτσαις μαρφίτσαις οὔλα ψεύτικα πράματα, ἄμα ἀπὸ μέσα χίτς ντὲ σὰς κόβει τί φορᾶτε, τὲδς ξεύρει τί μισκὴν ἄτρωπο εἶσαι. Εἶπα ντὲν εἶπα κορίτσια ἀπὸ πάνω, χα, χα, χα, χου, χου, χου οὔλο γελοῦσανε σὲ κερμηζένια των χεῖλια, ἄμα λοῖώτατοι οὔλοι ἀπάνου μου πέσανε, ὅζου ὅζου φωγάζανε.

Δζάνουμ λέω ἐντῶ μέσα φίλο μου ἔκω, ἱκαζάνι ὄνομα λέανε, ἄμα προκομμένο ἄτρωπο, ντεξιδὸ ψάλτη μπιλέ βὲ ἑλληνικὸ ντάσκαλο ἱσταυρό μου κάνω ἄξιο εἶναι, οὔλὰν Καζάνη, οὔλὰν ἑμσερῇ 6), ντὲν ἔρκεσαι γιὰ, ἐγὼ ἐσένα ταράφι

μου πλῆ ἔκανα, κουμπέρο τὰ γίνω, ἄμα κάνενας ντὲν ἄκουε, ἱψυχὴ μου πιάστηκε, ντάκρυα ἱμάτια μου ἦλτανε.

Ἀἰ Γκιουρλάρ λέω πλῆ, τί λευτερία εἶναι αὐτὴ, ἄμα λευτερία, ταμάμ! Χριστιανὸ ὀρτόντοξο εἶμαι, χαδζή ἄτρωπο εἶμαι! ἄμα ἄτρωπο κιμπάρι σὰν ἐμένα ντὲ τέλετε, γιὰτὶ ἐντεψζλικία σας ἱφόρα βγάζω, γαζεταδζή Κύριο Μὴ Χάνεσαι ἱφίλο μου ἔκω, ντρίτη καὶ ντετάρτη σὰς πηαίνει, ἐντεψζλ τσοδζουκλάρ, ἱφημερίδα σας Νέα ἀγελάδα λέτε γυναῖκες ντεκολτὲ μεκολτὲ ἄχρειο πρᾶμα εἶναι, ἐντῶ πέρα οὔλοι ταίτσηδοι εἶστε, φτοῦ! ἄλαπελιάβερσιν, ἑρτυσα οὔλουους καὶ λέωντας ἑφυγα, ἄμα πολὺ συχισμένο ἤμουνα, οὔλη νύκτα ἱμάτι μου ντὲν ἔκλεισα.

Χαδζή Σάββα ντοῦλό Σας.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Ἀπὸ τινος ἡ ἀτμοσφαῖρά μας ἔγινε μουσικὴ· αἱ Μοῦσαι ὡς φαίνεται . . . τὴν ποτίζουν. Χιονίζει μουσικὰς συνθέσεις, μουσικοὺς συλλόγους, πόλκας, βάλσια, ἀκόμη καὶ ὀπερας.

Ἡ μουσικὴ φέρμα Σταγκαπιάνου καὶ Σαμάρρα ἐμελοποίησε τὸν «**Ὁλῶν**», ὃν ἐποίησε Φραβασίλης.

Εἰς στενὴν συναναστροφὴν ἠκούσαμεν ὀλίγα τεμάχιά του καὶ μᾶς ἐφάνη ὅτι ἡ μουσικὴ των καὶ πάθος εἶχε καὶ πρωτοτυπίαν ἐνίοτε.

Κατὰ τοσοῦτο δὲ περισσότερον μᾶς ἤρεσαν καθ' ὅσον διερμηνεύθησαν ἡμῖν τὰ πλεῖστα ἀπὸ μιᾶς μεσοφώνου ἧς ἡ φωνὴ ἱσχνὴ κατ' ἀρχάς, ἀνεπτύσσεται ἔπειτα λαμπρά, ὡς λίμνη ἣν πόρρωθεν βλέπεις ὡς σημεῖόν τι διαυγές, προσεγγίζων δ' ἐκπληττεται πρὸ τοῦ εὐρους καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας της καὶ ὑπὸ νεαρᾶς χαριέσσης ὑψιφώνου, ἧς ἡ φωνὴ μίαν μόνην ἑλλειψιν ἔχει — ἡλικίαν.

Ἡ ἡλικία ἧτις εἰς τὴν καλλονὴν κατάρτα καὶ εἰς τὴν φωνὴν εἶναι πόθος.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ.

Καμάρωνα ἔν' ἀστέρι, ποῦ ψηλὰ
Ἵ τὸν οὐρανὸ φαινόνταν καρφωμένο . . .
Μὰ 'κεῖ τὸ βλέπω καὶ κατρακυλᾷ . . .
Ἀχ, ποῦ θὰ πᾶ νὰ πέσῃ τὸ καῦμένο;
.
Μὰ 'σὰν Σὲ εἶδα, εἶπα μὲ τὸ νοῦ:
Ἵ τὴν γῆ εἶχε πέσει τᾶστρο τούρνοῦ.

Ἀράχνη.

ΔΙΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

(Grand Ballet-Feérie).

1) Πρέσβυν τῆς Τύνιδος. 2) Νάνοι. 3) Γεννάδι. 4) Δὲ ντρέπεται; 5) Εὐμορφο. 6) Πατριώτης.